

Peter Pan

Aceasta poveste s-a intamplat de multe ori si este probabil sa se mai intample si de acum inainte. Totul a inceput intr-o noapte senina si linistita, asa cum mai fusesera multe pana atunci in Londra. Luna inveselea umbrele cuibarite in intregul oras, pe Tower Bridge si in casa familiei Darling. Luceafarul de seara rasari, aducand magia in sufletele celor care il asteptau...

In casa familiei Darling, in camera copiilor, cei doi baieti, Michael si John se jucau de-a Peter Pan si Capitanul Hook. Zgomotul duelului lor rasuna puternic in toate colturile din casa lor.

– Pana aici ti-a fost, capitane Hook! Renunta! Nu ai sa castigi niciodata! striga Michael.

– Pazeste-te, Peter Pan! Te voi dobori! raspunse John, fratele cel mic.

Dar cel mai mult le placea atunci cand Wendy, sora lor mai mare, le citea inainte de culcare aventurile magnifice ale lui Peter Pan in Tara de Nicaieri.

Din nefericire, domnul Darling, care tocmai se pregatea sa plece la o petrecere, se supara tare rau cand descoperi ca baietii isi desavarsisera opera lor de arta pe camasa lui cea noua – harta Tarii de Nicaieri. Aceasta nazdravenie pusesese capac! Prima certata fu catelusa Nana, careia i se ordona sa mearga la locul ei.

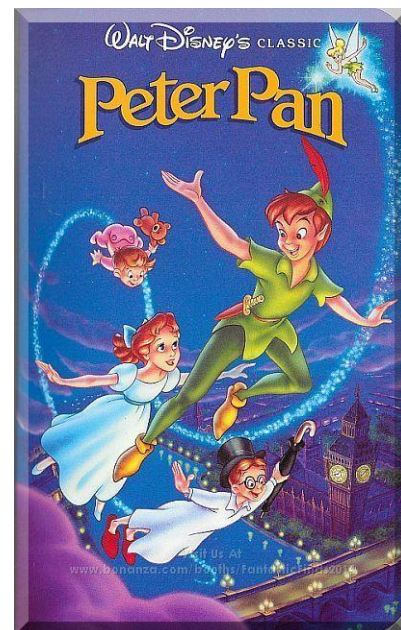
– Iar tu, domnisoara Wendy, esti deja prea mare pentru a mai dormi cu cei mici! se rasti domnul Darling la fiica lui. Incepand de maine vei dormi in camera ta! Trebuie sa terminam odata pentru totdeauna cu povestile astea despre Peter Pan!

Doamna si domnul Darling plecara la petrecere, iar copii se culcara cuminti.

Deodata, pe fereastra din camera copiilor se strecura tiptil Peter Pan, urmat de spiridusul sau, micuta Clopotica. Si lui Peter Pan ii placeau mult serile in care se putea ascunde sub fereastra celor mici, de unde o putea asculta pe Wendy citind povestile despre Tara de Nicaieri. La ultima sa vizita, insa, catelusa Nana sarise la geam, intrucat ii simtise prezenta. Atunci a plecat in mare graba, abandonandu-si umbra, pe care catelusa Nana apucase s-o zareasca. Acum se intorsesera, pentru a indrepta lucrurile, iar Clopotica stia exact unde sa caute.

Din pacate, umbra lui Peter Pan nu parea nerabdator sa se reintalneasca cu stapanul sau. Sarea dintr-o parte in alta, prin toata camera, pe deasupra si dedesubtul paturilor copiilor, prelingandu-se pe mobila si pe jucarii.

Din cauza zgomotelor, Wendy se trezi.

– Hei! Tu esti Peter Pan! izbucni ea uimita. Ce faci aici, Peter Pan? Ah, am inteles! Incerci sa-ti recuperezi umbra! Vite, o voi coase eu de tine, si in felul acesta nu o sa mai apara astfel de probleme alta data!

Fata se aseza cuminte si incepu sa-i coasa umbra lui Peter Pan, in timp ce el canta la flaut. Intre timp ii mai povesti si o multime de lucruri despre locul in care copiii nu cresc niciodata – Tara de Nicaieri. Muzica ciudata si vocea lui Peter Pan il trezi si pe Michael.

– John! John! Trezeste-te! A venit Peter Pan! E aici la noi in casa!

– Poftim...? intreba John somnoros.

Peter Pan se ridica pentru a-si aranja umbra.

– Gata! Acum e bine fixata! striga el incantat. Suntem gata de drum! Pornim cu totii spre Tara de Nicaieri!

– Spre Tara de Nicaieri! repeta Wendy in soapta.

– Ce mi-ar placea sa ma lupt cu banditi adevarati! exclama John.

– Si sa ma duelez cu pirati! adauga micutul Michael.

– Foarte bine, atunci! spuse Peter. Dar va trebui sa ascultati toate ordinele mele!

Inainte de orice, trebuie sa invatati sa zburati. Ganditi-va la lucruri foarte frumoase si veti incepe sa plutiti.

Dupa cateva incercari nereusite ale copiilor, Peter Pan isi aminti ca era nevoie si de putin praf magic al zanelor pentru a reusi. O luase pe Clopotica si o scutura de cateva ori deasupra celor trei, lasand pudra aurie sa se imprastie peste tot. Totul era perfect!

Intr-o clipa isi luara zborul impreuna, pornind in marea calatorie, spre Tara de Nicaieri.

– Pot sa zbor! exclama Wendy incantata, plutind in aer.

– Cum? Ahhh, si eu pot sa zbor! striga John entuziasmat.

– Zbor si eu! adauga emotionat si micutul Michael.

Copiii il urmau pe Peter Pan pe deasupra Londrei, pe langa Westminster si Big Ben, traversand si Tamisa. Se inaltara apoi si mai sus, catre nori, cantand bucurosi. Cerul rasuna de vocile lor senine.

– Peter, cat de departe e Tara de Nicaieri? intreba la un moment dat Wendy.

– Nu mai avem mult! raspunse Peter. Dupa a doua stea facem dreapta, apoi mergem drept inainte pana se face dimineata.

Isi continuara drumul, nerabdatori sa ajunga pe taramul atat de mult visat de toti.

In timpul acesta, pe corabia piratilor, Capitanul Hook cerceta atent o harta, in cautarea ascunzatorii lui Peter Pan.

Deodata insa, un ticait ii atrase atentia, facandu-l sa-si piarda concentrarea.

– Tic! Tac! Tic! Tac! Tic! Tac!

Sunetul se auzea din burta crocodilului care ii sfasiase bratul stang. Se intorsese acum pentru a infuleca si restul ce mai ramasese din Capitan. Din fericire pentru el, crocodilul inghitise candva un ceas desteptator care-l avertiza cu ticaitul sau ori de cate ori crocodilul era in apropierea lui.

– Smee, ai auzit? Ajuta-ma, Smee! Salveaza-ma de bestia ingrozitoare! il implora Hook pe secundul lui.

Piratul se apleca acultator peste bord pentru a goni crocodilul.

– Sa-ti fie rusine! Ai venit sa-l sperii pe bietul Capitan! Pleaca de aici!

– Heeeei. ....Peter Pan! se auzi un strigat de sus. Acest strigat puse capat brusc vaicarelilor Capitanului Hook,

Imediat Capitanul dadu rapid cateva ordine si tot echipajul intra in actiune.

– Trageti! Trageti!

Fara sa stie ca fusesera vazuti de pirati, copiii se odihneau pe un nor, vorbind despre tot ce le trecea prin minte.

– Duck! Grabeste-te! striga Peter Pan, cand o ghiulea suiera pe deasupra capetelor lor.

– Clopotica, ia repede copiii si du-i la Baietii Pierduti! Eu voi ramane aici sa le tin piept piratilor! striga Peter agitat.

Clopotica a inceput sa zboare foarte repede, mult mai repede decat putea copii sa tina pasul cu ea.

– Clopotica! Clopoticaaaaaa! Asteapta-ne! Noi nu putem zbura atat de repede! – striga Wendy.

Micuta zana insa nici nu voia sa auda de vreo intarziere. Era suparata. Peter Pan parea sa-i acorde prea multa atentie acestei domnisoare si lucrul acesta ii provoca micutei Clopotica sentimente de gelozie. Iata de ce aceasta era ocazia perfecta sa scape de copiii care ii dadusera atatea batai de cap. O lua la sanatoasa, taiandu-le copiilor orice sansa de a o urma, ignorand strigatele disperate ale lui Wendy. John, Michael si Wendy se straduiau din rasputeri sa o ajunga din urma pe rautacioasa zana.

Clopotica ajunsese in adapostul Baietilor Pierduti, se grabi sa ii trezeasca si incepu sa-si verse toata supararea pe ei, bolborosind agitata in limba zanelor. Baietii Pierduti sarira imediat din hamacele in care erau cuibariti, rostogolindu-se unii peste ceilalti.

– Ce spune? – intreba unul dintre ei.

– Zice ca o pasare mare si ingrozitoare, Wendy, se indreapta catre noi si ca trebuie s-o doboram! Asa a ordonat Peter Pan.

– E in regula, baieti! Sa ne pregatim sa o vanam pe pasarea Wendy!

Fara sa mai stea pe ganduri, Baietii Pierduti au inceput sa arunce cu pietre spre Wendy, care imediat se prabusi la pamant.

Din fericire, Peter Pan a prins-o inainte ca ea sa se loveasca.

– Ce se intampla aici? striga Peter Pan furios. De ce ati atacat-o pe Wendy?

– Aaaahhhhhh. ....Peter Pan. ....Clopotica ne-a spus ca vine spre noi pasarea Wendy si ne ameninta si ca ai ordonat s-o doboram imediat ce apare! raspunsera intr-un glas Baietii Pierduti.

Clopotica statea pe o frunza, privind spre ei cu vinovatie dar si cu suparare in acelasi timp. Nu dura mult pana cand Peter si-a dat seama care fusese planul ei.

– Din momentul acesta, esti eliminata pentru totdeauna din Tara de Nicaieri! ii spuse Peter Pan zanei.

– Of, Peter! Pentru totdeauna? Nu fi atat de dur! il implora Wendy.

– Bine, fie! Atunci, va fi eliminata pentru o saptamana! raspunse Peter.

Clopotica se incrunta amenintatoare, apoi se intoarse brusc si pleca cu o bazaitura furioasa.

Peter Pan si Wendy hotarasera sa faca o vizita in Laguna Sirenelor, iar Michael si John ardeau de nerabdare sa exploreze Tara de Nicaieri in toate colturile existente, pentru a vedea indienii si a duela cu piratii. Asa ca cei mici se aliniara alaturi de Baietii Pierduti, pregatiti cat se poate de serios pentru o excursie interesanta.

Dar, inainte sa apuce sa se pregateasca de drum, se trezira capturati, legati si dusi in satul indienilor. Michael si John incercau sa para cat mai curajosi cu putinta.

Marele Sef de trib se apropie, iar Baietii Pierduti incercara sa-i explice ca nu fusese vorba decat despre un joc din partea lor.

– Mare Sef! Ai castigat de data aceasta. Acum, te rugam, elibereaza-ne! il rugara ei.

– Inainte sa va eliberez trebuie sa-mi spuneti unde ati ascuns-o pe printesa Tigruta Crinuta! Daca nu se intoarce pana la apus, va frigem pe toti!

Copiii se inghesuira sperati unul in celalalt, sperand ca Peter Pan va sosi la timp pentru a-i salva dintr-o situatie primejdioasa.

Dar Peter Pan habar nu avea de cele intamplate. Era foarte incantat ca putea sa-i arate lui Wendy Laguna Sirenelor. Deodata, auzi un zgomot. Era sunetul unei vase care lovea cu putere in apa.

– Repede! Vino! Trebuie sa se ascundem!

Peter si Wendy reusira sa se adaposteara pe varful unei stanci, si de acolo ii vazura pe Capitanul Hook si pe Domnul Smee alaturi de o micuta indianca, legata cu o sfoara.

– Este Capitanul Hook! mormai Peter Pan suparat. A prins-o pe printesa Tigruta Crinuta si sigur vrea s-o duca la Craniul de Piatra. Trebuie sa-i urmarim a o salva pe printesa!

In vremea aceasta, capitanul Hook nu inceta nicio secunda cu amenintarile fata de tanara care era capturata.

– Daca nu imi spui unde se afla ascunzatoarea lui Pan, te voi lasa aici legata de piatra! Si sa vedem cum te descurci pe timpul fluxului! Iar de aici, cu siguranta nu-ti va auzi nimeni strigatele de ajutor!

Tigruta Crinuta isi ridica hotarata privirea, care ii daddea de inteles capitanului ca nici prin cap nu-i trecea sa-l tradeze pe Peter Pan.

– Of, Peter! Biata printesa! Este in pericol! Trebuie s-o salvezi! ii sopti Wendy lui Peter Pan.

Peter iese din ascunzatoare si sari spre Capitan cu un curaj de nedescris.

– Capitane Hook, de data asta nu mai scapi! striga Peter napustindu-se asupra nemernicului, care avea timp totusi sa isi pregateasca sabia pentru lupta.

Peter Pan reusi sa-l ameteasca pe capitan cu toate miscarile sale, topaind dintr-o parte in alta si evitand fiecare lovitura primita.

Niciunul dintre ei nu observase insa ca de undeva de jos erau priviti de un spectator curios care astepta nerabdator finalul luptei.

– Tic! Tac! Tic! Tac! se auzi de jos.

Hook facu o saritura smucita spre Peter Pan, isi pierdu echilibrul pentru o clipa si aluneca de pe stanca catre falcile lacome ale crocodilului infometat. Incerca din rasputeri sa scape de dintii ascutiti ai urmaritorului sau si urla cat il tineau plamanii:

– Smeeeeee! Salveaza-ma! Ajutor, Smeeeeee! Vino sa ma salvezi!

– Rezista , capitane! Vin acum! ii raspunse Domnul Smee.

Capitanul Hook reusi sa se salveze in ultima clipa.

– Peter, n-o uita pe Tigruta Crinuta! striga Wendy ingrijorata catre Peter Pan.

– Tigruta Crinuta? Oh da, Tigruta Crinuta! raspunse Peter distrat.

Iti lasa pe Domnul Smee si pe Capitanul Hook in grija crocodilului, care ii urmarea in continuare si se grabi sa ajunga la Tigruta Crinuta pentru a o salva de la inec. Peter Pan o prinse bine in brate pe printesa si isi lua zborul catre satul indienilor, pentru a o duce pe Tigruta Crinuta la tatal ei.

Seful de trib era in cale afara de incantat de intoarcerea fiicei sale si ii elibera pe John, Michael si pe Baietii Pierduti. Lui Peter Pan ii darui o podoaba din pene si titlul de onoare al indienilor, apoi il boteza Vultur-Mic.

In satul indienilor era mare, mare sarbatoare. Seara aprinsera un foc urias in jurul caruia cantara si dansara cu totii pana dimineata.

Departe de sarbatoare, Clopotica privea trista la fumul care se ridica din satul indienilor, gandindu-se cum sa scape de Wendy. Nu voia sub nicio forma sa-l imparta pe Peter Pan cu o alta fata. Era atat de ingandurata si preocupata de razbunare, incat nu auzi ca cineva se apropie tiptil.

– Imi pare rau ca te-ai certat cu Peter Pan din cauza acelei domnisoare... Wendy! spuse Capitanul Hook cu o voce mieroasa. Daca as sti unde este, as prinde-o pentru a te scapa de toate necazurile pe care ti le-a provocat! Si iti dau cuvantul meu de onoare ca as face toate acestea fara sa-l ating pe Peter Pan cu un deget – sau cu un carlig!

Clopotica era foarte incantata la gandul ca ar putea scapa de Wendy. Nu mai astepta nicio clipa si se grabi sa-i arate capitanului locul exact pe harta, unde se afla ascunzatoarea lui Peter Pan.

In acest timp, in barlogul lui Peter Pan, Wendy ii pregatea pe baieti pentru somn. Michael nu prea era dornic sa doarma, insa Wendy ii aminti de mama lor care ii astepta acasa. Era absolut obligatoriu sa doarma inaintea zborului de intoarcere catre casa, sa reziste la un drum asa de lung.

– Ce este o mama? intreba unul dintre Baietii Pierduti, cand o auzi pe Wendy spunandu-i fratelui mai mic despre intoarcere .

– Cred ca am avut si eu una candva! adauga un alt baiat.

– Mamele sunt cele mai minunate si grozave fiinte din lume! incerca Wendy sa explice prietenilor ei ce inseamna “mama”.

Cuvintele frumoase ale lui Wendy despre mame starnira in inimile baietilor un dor imens de casa. Hotarara intr-o clipa sa porneasca spre Londra, spre casele lor. Lucrul acesta nu era deloc pe placul lui Peter Pan.

– Asa, fetitelor ce sunteti! Duceti-va acasa sa mai cresteti! Dar dupa aceea nici prin gand sa nu va treaca sa va intoarceti in Tara de Nicaieri! Niciodata! Se aseza apoi imbufnat, privindu-i pe copii cum se pregatesc de plecare. Copii habar nu aveau ce ii astepta afara.

Iesira unul cate unul de sub pamant si tot unul cate unul au fost legati de piratii care ii asteptau afara. Wendy iese ultima, deoarece despartirea de Peter Pan nu era un lucru pe care ar fi vrut sa-l grabeasca. La iesire spre mirarea ei ii gasi pe toti legati.

– Gata! Am terminat! Au iesit toti la numaratoare! ii spuse Domnul Smee Capitanului Hook.

– Sa ii duceti la corabie! le ordona capitanul oamenilor sai.

Copiii ajunsera la bordul navei piratilor, Jolly Roger, unde fura legati de catarg. Capitanul Hook se apropie de ei, tinand intre degete o pana.

– Asa, dragii mei! Acum, decizia va apartine in totalitate! Fie intrati in echipajul meu, fie ajungeti cina pentru rechini!

Baietii erau tentati de aceasta oferta, desigur. Ar fi fost ocazia perfecta pentru a trai viata mult dorita pe o corabie de pirati! Iar ideea de a fi cina rechinilor nu era tocmai atragatoare.

– Si acum, pachetul acesta se va ocupa de Peter Pan la ora sase fix! exclama Capitanul Hook incantat si ii inmana Domnului Smee o cutie, care trebuia sa ajunga imediat la destinatar.

Era o bomba.

– Capitane, n-ar fi mai omenesc totusi daca am folosi alta metoda? intreba Domnul Smee.

– Ar fi, intr-adevar! Dar i-am promis Clopoticai ca nu ma ating cu niciun deget de Peter Pan! Iar Capitanul Hook daca si-a dat cuvantul de onoare, atunci se tine de el! Hahahaha! raspunse Hook.

Imediat dupa ce a aflat ascunzatoarea lui Peter Pan, Capitanul Hook a inchis-o pe Clopotica intr-un felinar, in cabina lui.

Clopotica ii auzi pe pirati povestind despre bomba si ceea ce avea sa i se intample lui Peter Pan. Atunci a inteles ca ea il tradase pe Peter, in schimbul unor minciuni. Simtea ca innebuneste de furie si, dupa multe incercari, reusi sa iasa din felinar. Si-a luat zborul spre Peter Pan cat putu de repede... Stia ca trebuia sa ajunga inainte de ora 6, cand bomba trebuia sa explodeze.

In ascunzatoarea sa, Peter nu isi gasea locul, se invartea in camera incercand sa alunge tristetea gandului ca nu-si va mai vedea niciodata prietenii. La un moment dat i-a atras

privirea pachetul cu un biletel pe care scria: "Pentru Peter Pan, de la Wendy... cu multa dragoste. Nu-l deschide inainte de ora 6! ". Desi era foarte nerabdator sa afle ce ii lasase Wendy, hotari ca e mai bine sa astepte pana la ora sase. Si cand tocmai se pregatea sa desfacă surpriza, Clopotica intra ca vijelia si ii smulse pachetul din mana.

– Hei, Clopotica! Opreste-te! Ce faci? exclama Peter.

Si dintr-o data se auzi: Buuuuum!!!

Bomba explodase. Tara de Nicaieri se scutura mai puternic ca niciodata.

Explozia se auzi si la bordul navei piratilor. Copiii au inceput sa planga... Stiau foarte bine ce insemnase zgomotul acela. Si ce se va intampla cu ei acum? Capitanul Hook nu astepta nicio secunda.

– Ei bine... si acum? Ce veti face?

– Capitane Hook, nu ne vom alatura niciodata echipajului tau! raspunse cu mult curaj Wendy in numele tuturor.

La revedere, John! La revedere, Michael! Sa fiti curajosi! Capul sus!

Wendy termina aceasta propozitie, apoi pasi incet pe o scandura de lemn, in afara corabiei. John si Michael isi tinura respiratia de emotii si... Wendy disparu. Dar nu se auzi nicio plescaitura a apei. Ce s-a intamplat oare?

Capitanul Hook, impreuna cu echipajul lui cercetau nervosi imprejurimile corabiei, insa Wendy se afla in siguranta in bratele lui Peter Pan, deasupra apei.

– O, Peter Pan! Traiesti! Am crezut ca ai murit!

Peter Pan ii povesti lui Wendy cum l-a salvat Clopotica, si cum zana ii aducea la cunostinta ca ea si copiii erau acum prizonierii piratilor. Se catara apoi pe panzele uriase ale navei.

– Fii atenta la ce urmeaza, Wendy! Voi pune capat acestor fapte marsave ale lui Hook!

– Hook, de data aceasta chiar nu mai ai nicio scapare! striga Peter Pan.

Capitanul inlemnise. Nu ii venea sa creada ce se intamplase. Era imposibil ca Peter Pan sa fie inca in viata. Bomba a explodat!

– Pan! Peter Pan! Nu... se poate! scrasni infuriat Hook.

Peter isi lua avant si se napusti catre capitan. Lupta se desfasura la bordul corabiei. Peter Pan si Hook se luptau pe viata si pe moarte, in timp ce Clopotica reusi sa-i elibereze pe prizonieri.

Peter se rotea in aer, luandu-l mereu prin surprindere cu cate o miscare pe Hook, impungandu-l de fiecare data cu varful sabiei sale, fara a-i da sansa capitanului de a-l atinge. Cei doi se luptara aprig, pana cand capitanul a reusit sa il incolteasca pe Peter Pan la capatul unei bucati subtiri de catarg. Peter incerca sa-si pastreze echilibrul, insa locul era foarte stramt.

Din fericire, Peter Pan reusi pana la urma sa-si recapete echilibrul, chiar si fara sa zboare, asa ca astfel dovedi ca este un luptator mai priceput decat Hook. Curand, capitanul obosi si implora sa fie iertat.

Apoi, deodată, capitanul își pierde echilibrul și se prăbușește peste bord între falcile nerăbdătoare ale crocodilului. Tipă iarăși după Domnul Smee. Acesta și ceilalți pirati sară imediat într-o barcă și pornire să-și salveze conducătorul. Hook reușește să scape din falcile crocodilului și porni în mare viteză către barcă salvatoare. Inotă cât putea de repede, încercând să scape de crocodilul care venea în urmă lui mai lăcom ca niciodată.

În vremea aceasta, la bordul corăbiei, Peter Pan luase mantoul și pălăria Capitanului Hook și saluta mandru multimea care îi striga numele.

– Foarte bine, oameni buni! Ridicați repede ancora! Intindeți panzele! Pornim la drum! ordona bucuros Peter.

– Dar, Peter... încotro mergem? întrebă Wendy foarte mirată.

– Mergem acasă la Londra! răspunse Peter râzând.

– La Londra! Uraaaaaaaa! strigă împreună Michael și John.

Copiii aveau acum ocazia de a se bucura de cea mai frumoasă privelește din Țara de Nicaieri care li se arată vreodată. Peter Pan o rugase pe Clopotica să invaluiască corabia în praful zanelor. Corabia piratilor se transformase astfel într-o superbă navă aurie, care plutea deasupra Țării de Nicaieri, îndreptându-se către Londra.

– Copii! Curând vom ajunge acasă la părinții noștri! sopti Wendy fericită.

– Și la Nana! răspunse Michael.

Se apropia, însă, și momentul în care aveau să-și ia rămas-bun de la Peter Pan. Nu a fost ușor pentru nimeni, dar știau că lucrurile nu aveau cum să decurgă altfel.

În Londra, doamna și domnul Darling se întorseseră de la petrecere. Domnul Darling uitase cât de tare s-a supărat înainte de a pleca și hotărî să-și lase pe Nana să doarmă din nou în camera copiilor. Părinții merseră împreună pentru a-i vedea pe copii și, când intrară în cameră, descoperiră că patul lui Wendy era gol. Doamna Darling o văzu pe fiica ei dormind cu capul sprijinit pe pervazul ferestrei. Wendy se trezi și râdea bucuroasă când își revăzu părinții.

– Mama! Tata! Peter Pan tocmai ne-a adus acasă din Țara de Nicaieri! striga ea bucuroasă.

Domnul Darling tocmai își pregătea replica ... "Eh! Prostii!" ... Dar privi pe fereastră. Și... Un nor ciudat, sub forma unei corăbii, plutea sub chipul strălucitor al lunii.

– Ce ciudat! mormăie domnul Darling, cu o voce caldă. Am sentimentul că am mai văzut corabia asta odată... cândva... demult... când eram copil mic.